

til at sætte dens Duffer igjennem, og det var i den Retning, at der blev rettet det Angreb paa Kredens tidligere Følgeingsmand, som jeg mener, har havt en stor Indflydelse paa, hvem man valgte. Det er dette, som bør fremhæves, og som jeg stadig har fremdraget. Det ærede Medlem for Hjerteminde (N. Andersen) var saa overordentlig glad ved, at jeg efter hans Mening skulde have udtalt, at jeg vilde lade min Stemme for Jernbanefagen være afhængig af, om man valgte en Høire- eller Venstre-Kandidat. Dertil vil jeg sige, at jeg slet ikke har udtalt det, som det ærede Medlem der stillede sammen. Han stillede nemlig Ordene, saavidt jeg erindrer, saaledes sammen, at jeg vilde stemme for en Jernbane, naar de valgte en Venstremand, men at jeg vilde stemme imod den, naar de valgte en Høiremand der i Kredsen. Det har jeg ikke sagt; men jeg har sagt, at naar jeg om en saadan bestemt Sag har en Anskuelse som den, jeg har dannet mig, kan jeg, naar en Meningsfelle, som jeg sætter Pris paa, og som jeg har særlig Tillid til, og som repræsenterer de lokale Forhold i Kredsen, giver mig en anden Fremstilling af Sagen og siger: de og de Grunde gjøre det af Vigtighed for mig at arbejde for min Opfattelse af denne Sag, kan jeg, siger jeg, naar jeg har Tillid til denne Mand's Sagkundskab, Karakter og Hæderlighed, komme til det Resultat, at jeg bør holde mig neutral og ikke arbejde imod ham; men jeg kan selvfølgelig ikke gjøre det Samme ligoverfor en Mand, som jeg ikke har Tillid til. Det tror jeg, at det ærede Medlem maa finde ganske naturligt. Det ærede Medlem (N. Andersen) siger, at Sligt aldrig er blevet set ved de Leiligheder, hvor han har været med til at forhandle Jernbanesager. Det ærede Medlem har forresten været med til høist mærkelige Jernbanesager; men jeg skal dog ikke komme nærmere ind derpaa. Han og enhver Anden maa imidlertid indrømme, at man kan høre sin Mening lige overfor en Mand, man har Tillid til, og som repræsenterer de lokale Anskuelse i en Kreds, men vel at mærke kun, naar man har Tillid til ham, medens man derimod ikke kan høre sig overfor en Mand, man ikke har Tillid til. Det er Noget, der er ganske naturligt. Jeg vil spørge det ærede Medlem, hvor mange Gange har han ikke lige overfor den nuværende Regjering, som han har Tillid til, hørt sine Følelser og Sympathier for at kunne støtte den. Det Samme har han gjort lige overfor tidligere Regjeringer; han har en hel Række af Ministerier paa sin Samvittighed, som indbyrdes havde forskellige Anskuelse; han har støttet dem alle sammen. Saa sagde det ærede Medlem, at han paa en Gang kunde erindre, hvad de 4 Mænd ikke kunde erindre, nemlig de Ord, jeg havde brugt i det paagjældende Møde. Jeg skal ikke komme ind derpaa; thi jeg vil tilstaa, at jeg ikke selv kan erindre dem ordret, og det kan det ærede Medlem heller ikke. Men

jeg er vis paa, at det, som det ærede Medlem sagde, at jeg skulde have sagt, ikke er rigtigt. Naar det ærede Medlem imidlertid siger, at han kunde huske, at jeg har begaaet en Feil, nemlig den, at jeg havde sagt, at jeg havde indbragt den kongelige Haandskrivelse i Stedet for en Forepørgsel om den kongelige Haandskrivelse, saa siger jeg, at han der er kommen ind paa en Feil, som maaste kan gjøre Lykke, naar han reiser rundt i Nsøns og gjør sine agitatoriske Talenter gjældende; men i Folkethinget er den temmelig ubrugelig. Jeg synes iøvrigt, at det var forunderligt af det ærede Medlem at sige, at hans Argumentation var gaaet ud paa —, og at det var det Hele, hans Argumentation var gaaet ud paa —, at man ikke skulde støtte et Parti, der ikke kunde føre nogen Lov eller nogen Reform igjennem. Det forekom mig at være en høist mærkelig Argumentation af en Mand, der forsvarede en Regjering, som ikke kan føre en eneste Reform igjennem, og jeg blev i endnu højere Grad forbauset over det ærede Medlems Paastand om, at jeg var den Første, der fremdrog Jernbanespørgsmaalet i Nsøns. Jeg vil ikke paastaa Mere, end jeg bestemt erindrer; jeg veed ikke, om det var det ærede Medlem eller det var en Anden, der angreb Sorgen Pedersen, fordi han ingen Jernbane havde skaffet, men at dette Angreb blev gjort paa ham i Nsøns, det vil vist det ærede Medlem indrømme. Om det var ham, veed jeg, som sagt, ikke, det kan jeg ikke huske; det var naturligvis en af hans Venner, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa.

Bøffen: Jeg har kun bedt om Ordet i Anledning af, hvad der fremkom fra det ærede Medlem fra Odense Amts 2den Valgkreds (N. Andersen), for at værges en fraværende tidligere Kollega mod et, som det forekom mig, i høi Grad hensynsløst Angreb. Jeg skal ikke indlade mig paa at søge nogen som helst psykologisk Grund for det ærede Medlem fra Odense Amts 2den Valgkreds til at fremkomme med et Angreb af den Art og i den Form, hvori det kom frem; men jeg tror at skyldes den Fraværende at værges ham derimod. Angrebet gik ud paa, at det skulde være usømmeligt af ham som Klager at fremstille de Ankeposter, som siden have vist sig at være ubegrundede, og det ærede Medlem karakteriserede det paa en Maade, som jeg ikke skal gjentage. Jeg maa, da jeg har været Medlem af Afdelingen, oplyse, hvorledes det i den Henseende hænger sammen. Klageren fremstiller sin Anke, som er den, at Valgbestyrrelsens Formand har negtet ham Ordet. Det er hans Anke. Efter at have fremsat den, fortsætter Klageren saaledes: „Sørigt er jeg af mange Vælgere bleven opfordret til at paatale forskellige andre efter deres Mening begaaede Uregelmæssigheder ved Valget“, og han følger senere til, efter at have nævnt enkelte af